

La setmana

DEL 24 AL 30 DE GENER

ANDORRA
Dissabte 29. 20.30 h. Al Políportiu d'Andorra. Partit de la lliga de bàsquet entre el Festina Andorra i el Pamesa València.

LLEIDA
Fins el 4 de febrer. A la Sala d'exposicions de Col·legi d'Aparelladors i Arquitectes Tècnics. Gravats de Josep Tharrats.

VALLS
Diumenge 30. Gran festa de la Calçotada. Activitats i degustació de calçots tot el dia. Informació al telèfon 977-600909.

CASTELLÓ
Diumenge 30. Visita a Sant Jeroni de Cotalba. Organitza: Acció Cultural. Eixida a les 8 (València a les 9). Informació 964-237518.

VALÈNCIA
24 al 31. 6 vesprada. Col·legi Major Lluís Vives. Cicle sobre el cinema de Federico Fellini. Organitza la Universitat de València.

PICANYA
Divendres 28. 8 de la vesprada. Escola Gavina. Partida de la Martina s/n. Curs de balls tradicionals a càrrec de Tres fan Ball. Polques, valsos, masurques...

ALACANT
Dimecres i dijous. Teatre Arniches. Representació de *Metro* de Paco Sanguino i Rafael González. Pel grup Moma.

TERRASSA
Dijous 24. 9 del vespre. A l'Auditori Alfons Vallhonrat. Concert a càrrec del Phoenix Brass Quintet.

BARCELONA
Diumenge 30. Al Parc Zoològic. Gran festa de comiat a l'Orca Ulisses.

REUS
Fins el dia 31. Al Museu Comarcal Salvador Vilaseca. Tancat diumenge i dilluns. Exposició sobre les rieres de Reus.

PALMA
Divendres 28. 20 h. Edifici Sa Riera. Joan Granados, director de la CCRT, farà la lliçó del màster de Periodisme de la UIB.

ALFAS DEL PI
De dijous a divendres. Jornades sobre l'Arqueologia Valenciana. Organitzades per la Conselleria de Cultura.

PARÍS

Dissabte 29. Teatre de l'Aquarium. Estrena de la versió francesa de l'obra *Carícies*, de Sergi Belbel. A càrrec del Centre Dramàtic Nacional de Normandia.

ATLANTA

Diumenge 30. Futbol Americà. XVIII SuperBowl. (Canal+ i Eurosport).

DAVOS

Dijous 27. Reunió del Fòrum Econòmic Mundial.

BRUSSEL·LES

Dilluns 24. Reunió dels ministres d'Agricultura de la Unió Europea.

MONTECARLO

Dijous 27. Etapa final del Rallye de Montecarlo. Informació: 93152600.

CAMBRIDGE

Fins el 10 d'abril. Fritzwillem Museum. Exposició de pintures fetes per escultors i també obres de pintors fetes sobre escultures. Abraça del segle XVI al XX.

Què en queda de tu, oh Itàlia?

La DC italiana s'ha trencat en tres blocs, fet que dissol el partit que havia governat de manera quasi absoluta la primera república italiana. Una república que, com explica Vicent Partal, podria morir amb la mort de la pròpia DC.

Un italià que haguera deixat el país fa una dècada i hi tornara ara, sense haver seguit de prop la vida política, no entendria res, en la pròxima papereta electoral. Fa deu anys la cosa anava així: el *pentapartito* al mig: democristians, socialistes, liberals, republicans i socialdemòcrates. Els comunistes a l'esquerra. Els feixistes del MSI a la dreta. Els canvis, després de la Guerra Mundial eren purament cosmètics. Els italians tenien un dels sistemes més estables del món. Però tot se n'anà a l'aigua quan el PCI es desféu i quan els jutges desencadenaren l'operació "Mans Netes" i posaren la classe política del país contra les cordes. Resultat: avui només sobreviu el MSI.

Dels partits clàssics, el PCI s'ha dividit en dos grups (Partit Democràtic de l'Esquerra i Renovació Comunista), cap dels quals no conserva les sigles històriques. Del *pentapartito*, només en resten, en la pràctica, els expedients de presó per als seus membres i una fugida descontrolada en totes les direccions possibles. Ni socialistes ni liberals, ni republicans, cap d'ells no podran resistir l'embat electoral de març. Per compensar, o per aprofitar les restes, han aparegut al mig tot de sigles noves: la Lliga, el Pacte per Itàlia de Mario Segni, la Rete de Leoluca Orlando...

Tal és la convulsió, que la Democrazia Cristiana, el partit que havia manat sempre en la primera república italiana, amb un sol i breu episodi de govern socialista al mig, ha hagut de canviar de nom. I d'estratègia i d'homes públics i de tot. De Democrazia Cristiana a Partit Popular. Més laic, més europeista, menys relacionable amb l'antic règim.

Però, igual que passà en el seu moment amb el PCI, la DC no pot fer una travessia tan forta sense problemes. El partit és marcat per la crisi interna i una part dels seus militants no han volgut abandonar les antigues marques d'identitat i han creat el Centre Cristiano-demòcrata, alhora que uns altres s'acollen al projecte de Mario Segni. Segni abandonà la Democrazia Cristiana a l'inici de la revolució que viu ara mateix el país, i ofereix un passat recent més presentable que no la capa de corrupció i de suborn que tacarà ja per sempre més l'esperit democristià.

Però el seu partit, el seu pacte per Itàlia, és nou, és tendre, i no pot aspirar a tenir l'assentament i les connexions de la vella guàrdia. En aquestes circumstàncies el dilema en què es mouen

els quadres del partit està entre recuperar el prestigi perdut, com siga i al preu que siga, o començar de bell nou. I tot, a més, complicat amb les propostes (o les amenaces, que ningú no ho sap prou bé) de Silvio Berlusconi. L'amo del Mílan i de Tele 5 es creu capaç d'aglutinar una dreta moderada que ara mateix no sap ni on està.

La convocatòria de les eleccions de març té la virtut que començarà a aclarir aquest caos. Seran els electors els qui situaran cada opció en un punt d'eixida, a partir del qual podran treballar. Però potser la revolució anirà encara més lluny i matarà la primera república, ara que la DC ja és un record de Don Camilo. La previsible segona república serà el testimoni del desenllaç.

Vicent Partal

ARXIU

Mario Segni. Els democristians no tindran fàcil de recuperar l'espai polític perdut.